

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania A. K.
od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w
Gorzowie Wielkopolskim
o ustalenie wyższego stopnia niepełnosprawności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 24
maja 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego w
Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt VI Ua 38/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 15 lutego 2022 r., VI Ua 38/21, oddalił apelację odwołującą się A. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z 24 września 2021 r., IV U 12/21, oddalającego jej odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Gorzowie Wielkopolskim z 21 października 2020 r. zaliczającej ją do lekkiego stopnia niepełnosprawności do 21 sierpnia 2021 r.

Odwołująca zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: „czy w przypadku strony działającej bez pełnomocnika, fakt kwestionowania przez stronę treści wydanej w sprawie opinii

biegłego bez wskazania, czy strona wnosi o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii tego samego biegłego lub z opinii innych biegłych, stanowi brak formalny uzasadniający wezwanie strony, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia lub uzupełnienia pisma zgodnie z art. 130 § 1 k.p.c.?”.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Warunkiem skuteczności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Takim zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, lecz także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Przedstawienie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o merytoryczne rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez sformułowanie problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało, i powołanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wtedy Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” i to „istotnym” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Sformułowane we wniosku zagadnienie nie ma bowiem rangi istotnego, gdyż udzielenie na nie odpowiedzi nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. W przeciwnym razie funkcja podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. będzie bezprzedmiotowa i postępowanie kasacyjne stanie się powszechną (trzecią) instancją. W przedmiotowej sprawie Sąd pierwszej instancji dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego endokrynologa, który nie kwestionował schorzeń skarżącej oraz tego, że są one przewlekłe i nieuleczalne, niemniej pomimo ich istnienia, skarżąca została uznana za osobę w pełni sprawną fizycznie i intelektualnie. Biegły nie znalazł zatem podstaw do zaliczenia skarżącej do osób z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności. W takiej sytuacji procesowej skarżąca nie mogła oczekiwać dopuszczania kolejnych dowodów tak długo, aż uzyskałaby potencjalnie korzystną dlań ocenę stanu jej schorzeń.

Dowód z opinii biegłych ma szczególny charakter, gdyż korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.). Z tego względu nie mają do niego zastosowania wszystkie zasady dotyczące postępowania dowodowego. W świetle bowiem art. 286 k.p.c., sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, sprzeczności, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14, LEX nr 1771399). Nie można przyjąć, że sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, LEX nr 7404; 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, LEX nr 7407; 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, PPIPS 2003 Nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, LEX nr 7607). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (por. wyroki Sądu

Najwyższego: z 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003 nr 7, poz. 182; z 29 listopada 2016 r., II PK 242/15, LEX nr 2202494).

Ponadto w zaskarżonym zakresie w skardze kasacyjnej zabrakło zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, które stanowiły materialnoprawną podstawę zaskarżonego wyroku. Tymczasem brak materialnoprawnych podstaw zaskarżenia na ogół i co do zasady uniemożliwia dokonanie merytorycznej kasacyjnej kontroli zaskarżonego wyroku tylko na podstawie zawartych w przedmiotowej skardze nietrafnych lub chybionych ogólnikowych lub polemicznych proceduralnych zarzutów kasacyjnych. Powyższe oznacza, że wcześniejszy, choćby długotrwały stan posiadania przez skarżącą umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz brak poprawy jej stanu zdrowia nie wykluczają negatywnego zweryfikowania tych uprawnień i nie uzasadniają ustalenia stopnia niepełnosprawności w stopniu lekkim.

Wobec niewykazania przez skarżącą istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.